

Redactare: Mihaela Pogonici
Tehnoredactare și DTP copertă: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FINE, ANNE

Întoarcerea pisicii asasine / Anne Fine ; il. de Steve Cox ; trad. din
lb. engleză de Laura Poantă. - Ed. a 2-a. - Pitești : Paralela 45, 2019
ISBN 978-973-47-2908-1

I. Cox, Steve (il.)
II. Poantă, Laura (trad.)
821.111

The Return of the Killer Cat
Anne Fine

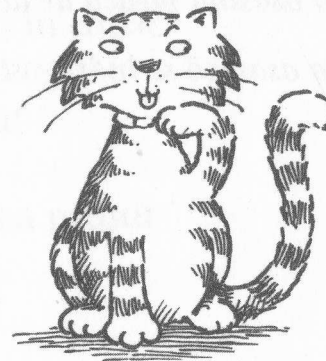
Text copyright © Anne Fine, 2003
Illustration copyright © Steve Cox, 2003
All rights reserved

Copyright © Editura Paralela 45, 2019
Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar
conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

ANNE FINE

Întoarcerea Pisicii asasine

Ediția a II-a

Ilustrații de Steve Cox

Traducere din limba engleză de
Laura Poantă

Editura Paralela 45

Alte cărți de Anne Fine
apărute la Editura Paralela 45:

Rochița lui Bill

Jurnalul unei pisicii asasine

Răzbunarea pisicii asasine

Aniversarea pisicii asasine

Crăciunul pisicii asasine

Pisica asasină pleacă de acasă

Pisica asasină se îndrăgostește

CUPRINS

1. Începutul	7
2. Casă nu așa de dulce casă	13
3. Greșeală!	21
4. Blocat în copac	27
5. Geniu!	35
6. Iar m-a prostit	43
7. Buf!!!	47
8. Pisicuța mică și drăguță	53
9. Smotoceala	63
10. Deznodământul	73

1 ÎNCEPUTUL

BINE, BINE! N-aveți decât să-mi dați o bătaită peste labele mele mici cu blană moale. Știu, am dat-o în bară.

Rău de tot!

Și, fie! Trageți-mă de coadă! Teribilul val de crime al pisicii singuratice!

Hai, spuneți odată, ce aveți de gând să faceți?

Să-mi confiscați castronul cu mâncare și să-mi spuneți că sunt o pisicuță rea?

Dar noi, pisicile, nu suntem făcute să dăm târcoale precum câinii, să ascultăm

tot ce ni se spune și să vă privim cu devoțiune în ochi, întrebându-ne dacă nu e vreun papuc prin preajmă, ca să vi-l aducem.

Noi, pisicile, ne vedem de viața noastră. Mie îmi place să-mi văd de viața mea. Și dacă e ceva ce nu pot suporta, e să-mi

irosesc zilele și nopțile când familia e plecată în vacanță.

— O, Tuffy! mă smotocește Ellie, dându-mi Marea Îmbrățișare de Rămas-Bun. (Am clipit rece către ea, ceea ce înseamnă: „Ușurel, Ell! Stai blând cu îmbrățișarea, dacă nu vrei să capeți în schimb Marea Zgârietură.”) O, Tuffy! Vom fi plecați o săptămână întreagă!

O săptămână întreagă?! Ce cuvinte vrăjite! O săptămână întreagă în care să mă tolănesc la soare în rondurile de flori fără ca mama lui Ellie să țipe:

— Tuffy! Pleacă de-acolo, îmi strivești florile!

O săptămână întreagă de leneveală sus pe televizor, fără nesfârșita ciondăneală a tatălui lui Ellie:

— Tuffy! Mută-ți coada! Se bălăngăne fix în fața porții de pe terenul de fotbal!

Și, cel mai bun lucru, o săptămână întreagă în care să nu fiu înșfăcat și îngheșuit în vechiul coș din nuiele pentru bebeluși al vecinilor și mângâiat și cocoloșit de Ellie și de prietena ei cea mieroasă, Melanie.

— Ooo, ce norocoasă ești, Ellie! Mi-aș dori și *eu* să am o pisicuță ca Tuffy. E așa de moale și de pufoasă.

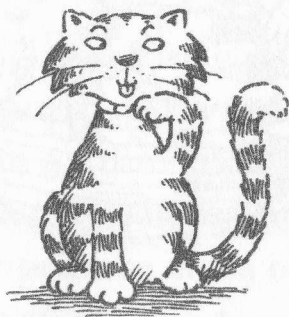
Bineînțeles că sunt moale și pufoasă. Doar sunt o *pisică*.

Și sunt și isteată. Suficient de isteată încât să-mi dau seama că doamna Tanner,

cea care venea de obicei să îngrijească de casă și de pisică, nu mai vine.

— ...Nu, a trebuit să plece pe nepusă masă la fiica ei, în Dorset... Așa că, dacă auziți de cineva care ar putea... doar șase zile... Păi, dacă *credeți* că puteți, domnule vicar... Da, bine. Dacă nu aveți vreo problemă cu pisicile...

Cui îi pasă că vicarul n-are nicio problemă? Eu sunt pisica.

2

CASĂ NU AȘA DE DULCE CASĂ

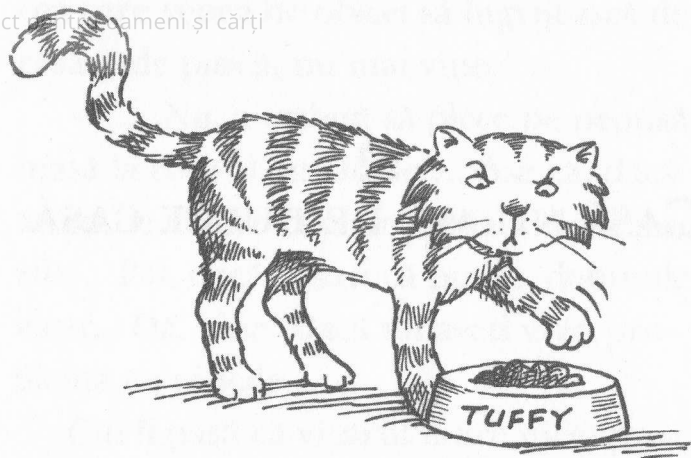
OF-OFF! Domnul Obsedat-de-Curătenie.

— Dă-te jos de pe perne, Tuffy! N-ai voie să lenevești pe canapea.

Pardon! Oare vicarul nu-și dă seama că vorbește cu mine? Ce se presupune că ar trebui să fac? Să șterg podelele? Să tastez la computer? Să sap grădina?

— Tuffy! Nu zgâria mobila!

Aloooooooo? A cui e casa? A lui? Sau a mea? Dacă am chef să zgârii mobila, o zgârii.

Cel mai rău dintre toate:

— Nu, Tuffy! Nu-ți deschid o conservă nouă până n-o termini pe asta.

Am aruncat o privire la „asta“. Era tare. Plină de cocoloașe. Un rest de haleală de ieri.

Și n-am mâncat-o.

Am plecat de acolo. Ultimul lucru pe care l-am auzit a fost cum vicarul Barnham striga după mine:

— Hai înapoi și termină-ți masa!

La paștele mâțelor! Am ieșit afară. M-am întâlnit cu gașca – Tigruț și Bella și Mițpiț – și m-am văitat că mi-e foame. Și lor le era foame, așa că ne-am așezat pe zid și am miorlăit un pic ca să vedem unde mâncăm.

